

Съ непривична нѣжностъ, затрогнатъ отъ споменитѣ си, той стана и като се приближи до нея, преодолявайки физическата неприятностъ отъ допирането до нейната студена, безкрѣвна ржка, леко я помилва.

Болната, въ безсѣзнание, погледна съ изкривенъ, застиналъ погледъ и изохка. После като гледаше все така вцепенено, хладно и страшно, тя почна да бълнува. Тя говорѣше съвсемъ забъркано, неразбрано; и при все това, Черногоровъ не можеше да се отърси отъ впечатлението, че думитѣ ѝ се отнасятъ все за него. И, настрѣхналъ отъ ужасъ, той се опитваше да я успокоява, като бѣбрѣше безсѣзнателно всѣкакви обещания.

Въ този мигъ въ нѣжезната кѣща се разнесе отсѣчено звънене на електрически звънецъ и скоро съ шумъ и благословия въ стаята влѣзна свещеникъ, доведенъ отъ Илия, брата на Черногоровъ; и едновременно съ тѣхъ влѣзна и тѣхната майка. Болната продължаваше да бълнува, повдигаше се отъ леглото и викаше въ ужасъ, измѣчвана отъ безумната си ревностъ и въ предсмъртния часъ.

Черногоровъ чувстваше, че му прилошава, главата му трещѣше отъ нейнитѣ страшни викове и, най после, той се принуди да излѣзе отъ стаята. Но и навънъ, въ коридора, седналъ на сламенното канапе, той дочуваше нейния хрипавъ гласъ да повтаря все сѣщото:

— Убий я... убий я... Азъ ще я... убия... Въ огледалото... всичкитѣ... долапитѣ... въ долапитѣ...

И изведнажъ срѣднощъ, настѣпи единъ страшенъ мигъ. Нейниятъ задавенъ хрипъ внезапно спрѣ, прелетѣ като невидима нощна пеперуда край предме